

[Bilgrav-Nielsen]

her i landet. Så får vi amerikanske tilstande i TV. Så kan hr. Dohrmann og hr. Poulsgaard ikke engang få lov til at se »Dollars« i frihed uden afbrydelse hvert femte minut.

Jeg siger velbekomme!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 169:

Forslag til lov om ændring af lov om musik.
(Fremsat 30/1 86).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 6 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 170:

Forslag til lov om ændring af lov om Det kgl. Teater og oprettelsen af en kulturel fond.
(Fremsat 30/1 86).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Hansen (S):

For nu at begynde med det positive – det er ministeren jo så glad for, og nu er vi kommet så sent hen på eftermiddagen, at vi også skal sørge for at dække den side af sagen – kan socialdemokratiet tilslutte sig lovforslaget, der vedrører Det kgl. Teater og oprettelsen af en kulturel fond, nr. L 170.

Vi synes, det er et rigtigt princip, der er foreslået, men vi synes på den anden side, at det er en overordentlig lang afviklingsperiode, der er foreslået, nemlig 10 år med 1 pct. om året.

Vi er altså enige i princippet, men vil godt være med til at overveje, om man ikke kunne gøre det noget hurtigere. Man kunne jo forestille sig, at procentsatsen blev ændret til 2 og de 10 år ændret til 5. Det vil vi altså godt være med til at se lidt nærmere på.

Så er der musikloven, lovforslag nr. L 169. Der er to dele i den, men for nu stadig at blive på den positive vej vil jeg sige, at vi kan tilslutte os forslaget i § 1, nr. 4, der flytter kompetencen fra ministeren over til musikrådet. Jeg ved ikke, hvor rimeligt det er, men det er jo sket på museumsområdet, for zoologiske haver og på filmområdet, så det tilslutter vi os også, når det drejer sig om musikken.

Men tilbage er så forslaget om at udskyde lovrevisionen, og her er det så slut med de positive og støttende bemærkninger, og årsagen må ministeren finde hos sig selv.

For det danske musikliv er der i de sidste uger sket to overordentlig betydningsfulde begivenheder. Den ene er en stor og glædelig begivenhed. Den indtraf, da statens musikråd fødte sin betænkning og sit forslag om en ny musiklov. Det var ikke bare en glædelig begivenhed, det var også en smuk og velafbalanceret begivenhed, der her var tale om. Smuk, fordi den giver det danske musikliv en tiltrængt og hjælpende hånd; at give en hjælpende hånd er jo i al beskedenhed det, et samfund er i stand til at gøre for musiklivet. Det med ånden, det med vibrationerne, det med aktiviteten, det er til gengæld dets egen sag, men uden den hjælpende hånd bliver der ikke noget at have alt det gode i.

Men der har altså også været en anden betydningsfuld begivenhed, og den står intet mindre end musikkens eget ministerium, kulturministeriet, for. I modsætning til den første og glædelige begivenhed er denne her nærmest sørgelig. Den går i al sin enkelhed ud på, at kulturministeren udskyder revisionen af musikloven én gang til. Dermed er musikloven henvist til en uvis fremtid. Det er trist, men måske ikke så overraskende og uventet, som nogle af reaktionerne kunne tyde på.

Jeg ved godt, at mange havde tillid til ministeren, da hun her fra talerstolen i november 1984 sagde, at det ikke skulle danne væne, dette med at udsætte musikloven, men vi, der har den borgerlige kulturpolitik lidt tættere inde på livet, men ikke i blodet, var klar